

Kraljiček.

Kraljiček prileti na plot hišnega vrta in gleda, kako pobira domači golob po tleh proso, katero mu je bila gospodinja natrosila za zajutrek.

„Privoščiš tudi meni par zrnč?“ poprosi kraljiček goloba. Ta ga ponosno pogleda, prikima z glavo in reče: „Le pridi pobirat! Tako majhen mož, kakor si ti, mi ne more narediti mnogo kvara.“ Kraljiček zleti na tla in jame zobati.

„Zakaj si tako majhen?“ vpraša golob. „Poglej mene! Nisem li res lepe postave? Desetkrat večji sem od tebe, in kako znam leteti! Poglej moje perje, kako se v solnčnih žarkih lesketa zelenkasto in modro. In ti? komaj nekoliko večji si kakor palec moje gospodinje, kadar mi nasipa piče. Vsak del na tebi je kratek, in kako žalostne barve je tvoje perje!“

„Pritrdim“, odgovori kraljiček pohlevno, „da govoriš resnico. A kaj si hočem, ko me je vendar ljubi Bog tako ustvaril. Toda znal bi ti pripovedovati, kolikokrat mi je že ravno moja majhna postava bila rešiteljica v smrtni nevarnosti.“

„Ni mogoče!“ začudi se golob. „Tvoja majhna postava bi te bila že večkrat rešila? Ne morem tega umeti.“

Že hoče kraljiček golobu pripovedovati nekaj dogodkov iz svojega življenja, kar se zasliši nad njima v zraku čudno frfotanje. Predno se golob zavé, smukne kraljiček skozi majno špranjo gostega plotu v vrt in se skrije za nizkim grmičem. Kmalu je bil tudi golob spoznal pretečo nevarnost, a prepozno. Zastonj je utikal glavo skozi špranjo, pri kateri je bil izginil kraljiček, in zastonj si je v tem trenutku želel njegove majhne postave. Spoznal je, da ni imel prav, ker je bil prej tako malovredno ocenjeval drobnega ptička in tako ošabno povzdigoval svoje telesne vrline; spoznal je, da ima v vesoljnem stvarstvu tudi najmanjša stvarca svoje pravo mesto, katero ji je odkazal modri Stvarnik sam. Hip kasneje je že jastreb odnesel goloba, katerega je usmrtil z ostrim kljunom.

Silvester.

